

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **COFET, a. s.**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 320/49, zastoupený JUDr. Petrem Fialou, advokátem, se sídlem Brno, Mezníkova 273/13, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, za účasti: Česká republika – Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13. 1. 2010, č.j. ÚOHS- R93,95/2009/VZ-684/2010/310/PMo,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13. 1. 2010, č.j. ÚOHS- R93,95/2009/VZ-684/2010/310/PMo.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 13. 1. 2010, č. j. ÚOHS- R93,95/2009/VZ-684/2010/310/PMo, zamítl předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozklady žalobce a osoby na řízení zúčastněné proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ze dne 8. 6. 2009, č. j. ÚOHS-S61/2009/VZ-7237/2009/510/IFa, kterým byl zadavatel veřejné zakázky „Pomoc dlouhodobě nezaměstnaným na Ostravsku a Mostecku - prevence předlužení a jak z předlužení“ (osoba na řízení zúčastněná) shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), za to, že nesplnil povinnost zakotvenou v § 56 odst. 7 písm. c) ve spojení s § 6 ZVZ, neboť neurčitě a nepřiměřeně stanovil technický kvalifikační předpoklad „počet zaměstnanců, jejich hlavní pracovní náplní je práce s dlouhodobě nezaměstnanými, je nejméně 25“, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky a dne 9. 9. 2008 byla uzavřena smlouva na realizaci veřejné zakázky. Za spáchání tohoto deliktu byla osobě na řízení zúčastněné uložena pokuta 80 000,-Kč.

Žalovaný dospěl k závěru, že technický kvalifikační předpoklad, který vyžadoval předložit *„přehled průměrného počtu zaměstnanců dodavatele či jiných osob podílejících se na plnění zakázek podobného charakteru a počtu vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení za poslední 3 roky. Uchazeč doloží čestným prohlášením, že počet jeho zaměstnanců, jejichž hlavní pracovní náplní je práce s dlouhodobě nezaměstnanými, je nejméně 25“*, bylo stanoveno neurčitě a mohlo být diskriminační pro potencionální dodavatele. Neurčitost spatřoval žalovaný v tom, že z technického kvalifikačního předpokladu nebylo zřejmé, co zadavatel požaduje (zda průměrný počet zaměstnanců za tři roky či aktuální personální stav u jednotlivých dodavatelů). Diskriminační charakter spatřoval žalovaný v tom, že zadavatel požadoval takový počet stálých zaměstnanců, kteří se zabývali velice úzce specifickou problematikou, přestože tito zaměstnanci nebyli nezbytně nutní pro realizaci veřejné zakázky. Zadavatel pochybil, když stanovil technický kvalifikační předpoklad, aniž by to vyžadoval předmět a rozsah veřejné zakázky, která mohla být plněna pomocí subdodavatelů.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce má za to, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, neboť žalovaný porušil jeho právo na spravedlivý proces. Žalovaný se totiž nezabýval důsledně všemi aspekty případu a porušil zásadu materiální pravdy, nesprávně posoudil právní otázky případu a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v části vnitřně rozporné a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Navíc žalovaný postupoval tendenčně.

Žalobce se rovněž domnívá, že předmětný článek zadávací dokumentace je zcela jasný a určitý, neboť z něj plyne požadavek předložit údaje o průměrném počtu osob a údaj o aktuálním počtu osob. Dále podrobně polemizuje se závěrem žalovaného

o neurčitosti ustanovení a nesouhlasí ani s tím, že by se mělo jednat o požadavek nepřiměřený a tedy diskriminační. Pokud byl předmětem veřejné zakázky mj. výběr 3 000 klientů z 5 000 osob, tyto vybrané klienty seznámit s projektem a zajistit proškolení 2100 z nich, vytvořit odbornou literaturu a zajistit kampaň, považuje žalobce počet 25 zaměstnanců za zcela adekvátní. Poukázal k tomu také na zadávací řízení k veřejné zakázce s názvem „Školení lektorů finanční gramotnosti“, kde byl v zadávací dokumentaci zakomponován shodný požadavek (zadávací dokumentaci ve fotokopii také předložil). Žalobce nepovažuje za diskriminační ani požadavek, aby se jednalo o „zaměstnance“, neboť § 51 odst. 4 ZVZ dává uchazeči možnost splnit kvalifikaci prostřednictvím subdodavatele, pokud není schopen část kvalifikace splnit sám. Podle žalobce tedy bylo možné splnění zmíněného požadavku prokázat formou subdodavatelkou. Na závěr žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, který uvedl, že žalobce měl zjednodušenou pozici v tomto zadávacím řízení, neboť pro téhož zadavatele realizoval po celý předešlý rok veřejnou zakázku v rozsahu cca 170 000 000 Kč a požadovaným počtem zaměstnanců tedy disponoval. Napadené rozhodnutí předsedy žalovaného navrhuje zrušit a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a poukazuje na to, že žalobce nebyl napadeným rozhodnutím jakkoli dotčena na žádném svém veřejném subjektivním právu a žalobce tak není oprávněn k podání žaloby. Pokud jde o věcnou argumentaci, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu navrhl žalobu odmítnout jako nepřijatelnou, případně zamítnout jako nedůvodnou. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Soud rozhodl bez jednání za splnění podmínek § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Dále se soud zabýval tím, zda byla žaloba podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. má žalobní legitimaci ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu (v daném případě napadeným rozhodnutím předsedy žalovaného), jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s.ř.s., odlišně od legitimace podle § 65 odst. 2 s.ř.s., není vázána na postavení účastníka řízení před správním orgánem (před žalovaným) a je založena tvrzením o zkrácení na právech. Takové tvrzení je přitom ze žaloby zřetelně seznatelné; žalobce má za to, že žalovaný zasáhl do jeho práva na spravedlivý proces, a toto zasažení také konkrétně popisuje. Otázka, zda toto tvrzené zkrácení na právech je důvodné či nikoli, je otázkou důvodnosti žaloby, tedy otázkou samotného věcného přezkumu napadeného rozhodnutí. To, že žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s.ř.s. nelze stavět do souvislosti výlučně s postavením žalobce coby účastníka správního řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne

22. 2. 2011, č.j. 2 Afs 4/2011-64, publikovaném pod č. 2260/2011 Sb. NSS. Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s.ř.s. je dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.10.2008, č.j. 8 As 47/2005-86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS); v právě posuzované věci přitom takový závěr zjevně a jednoznačně bez bližšího zkoumání konstatovat nelze.

Žaloba byla tedy podána osobou oprávněnou k jejímu podání podle § 65 odst. 1 s.ř.s. a zdejší soud nedovodil ani jiný důvod její nepřipustnosti. Žaloba je tedy přípustná.

Při posuzování otázky důvodnosti žaloby (tedy toho, zda napadené rozhodnutí má být zrušeno, neboť skutečně zkrátilo žalobce na jeho právech, či zda má být žaloba zamítnuta), soud vyšel z následujících skutečností.

Předmětné řízení před žalovaným bylo řízení zahájené z moci úřední ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ osobou zúčastněnou na řízení (zadavatelem veřejné zakázky), který měl spočívat v porušení § 56 odst. 7 písm. c) ve spojení s § 6 ZVZ, neboť zadavatel neurčitě a nepřiměřeně stanovil technický kvalifikační předpoklad „počet zaměstnanců, jejich hlavní pracovní náplní je práce s dlouhodobě nezaměstnanými, je nejméně 25“. Řízení bylo zahájeno dne 18. 3. 2009, přičemž smlouva na realizaci předmětné zakázky byla uzavřena již dne 9. 9. 2008. Předmět tohoto řízení o správním deliktu nezahrnoval přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Účastníkem tohoto řízení tedy měl být podle § 116 ZVZ (podle něhož je účastníkem řízení zadavatel a v řízení zahájeném na návrh též navrhovatel; je-li předmětem řízení přezkoumání rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, je účastníkem řízení též vybraný uchazeč) pouze zadavatel, nikoli žalobce, jako vybraný uchazeč. Pouze v případě, že by předmětem řízení bylo přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, byl by jeho účastníkem také žalobce. Tak tomu ovšem v daném případě nebylo.

Pokud tedy žalovaný jednal se žalobcem jako s účastníkem správního řízení (o čemž nejsou pochybnosti), přiznal mu více práv, než mu v souladu se ZVZ náleželo. Tato skutečnost, která nemá žádný vliv na výrok napadeného rozhodnutí, však ze žalobce účastníka správního řízení nečiní (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2006, č.j. 2 As 35/2005-85, dostupný na www.nssoud.cz, kde Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že ten, s kým správní orgán nesprávně jako s účastníkem řízení jednal, se účastníkem správního řízení nestal).

Soud se tedy zabýval otázkou, zda se předmět správního řízení dotýkal práv žalobce či nikoli do té míry, že by rozhodnutím ve věci, které bylo žalovaným vedeno, byla založena, změněna, rušena, případně závazně určována jeho práva nebo povinnosti.

Předmětem řízení (a následně i napadeného rozhodnutí ve věci) tedy bylo posouzení, zda se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že nesplnil povinnost zakotvenou v § 56 odst. 7 písm. c) ve spojení s § 6 ZVZ, neboť neurčitě a nepřiměřeně stanovil jeden z technických kvalifikačních předpokladů. Ve správním řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, tedy byl přezkoumáván úkon zadavatele uskutečněný v průběhu zadávacího řízení. Jednalo se však o úkon z doby ještě před podáváním nabídek; posuzováno bylo, zda zadavatel (osoba na řízení zúčastněná) stanovil určitě, přiměřeně a nediskriminačně technický kvalifikační předpoklad „počet zaměstnanců, jejich hlavní pracovní náplní je práce s dlouhodobě nezaměstnanými, je nejméně 25“, a zda porušil ZVZ či nikoli. Výsledek těchto úvah žalovaného se pak promítl ve výroku rozhodnutí, kterým byl zadavatel shledán vinným správním deliktem. Rozhodováno bylo tedy o právech a povinnostech zadavatele (zda určitým úkonem porušil ZVZ či nikoli a zda se jeho porušením dopustil správního deliktu či nikoli). Jestliže tedy žalovaný rozhodoval o tom, zda zadavatel vymezil technický kvalifikační předpoklad určitě a nediskriminačně, pak se toto přímo nedotýká práv a povinností žalobce; dovozením závěru, který se pak promítl v napadeném (a jemu předcházejícím prvostupňovém) rozhodnutí nebyla žalobci žádná jeho práva založena, změněna, odejmuta ani závazně určena.

Jediné, čeho se předmět správního řízení a jeho výsledek, materializovaný v napadeném rozhodnutí, mohl ve vztahu k žalobci zprostředkovaně týkat, byla ta skutečnost, že nabídka žalobce byla vybrána jako nejvhodnější v zadávacím řízení, jež bylo před výběrem žalobcovy nabídky jako nejvhodnější zatíženo porušením ZVZ. To však není závěr, který by se mohl přímo dotknout sféry jeho subjektivních veřejných práv. Tím spíše za situace, kdy se žalobcem, jakožto vybraným uchazečem, byla více než půl roku před zahájením správního řízení uzavřena smlouva na plnění předmětné veřejné zakázky.

Zdejší soud zde pokládá za vhodné zdůraznit závěr, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2008, č.j. 5 As 50/2006-137 (www.nssoud.cz), a sice že uchazeč v zadávacím řízení nemá žádné subjektivní veřejné právo na to, aby se stal vítězným uchazečem, kterému bude veřejná zakázka přidělena, ani žádné veřejné subjektivní právo na to, aby s ním byla uzavřena smlouva. Jediným garantovaným právem je právo na transparentní a nediskriminační postup zadavatele v zadávacím řízení při respektování jednotlivých pravidel vyplývajících ze ZVZ a právo na nezávislý přezkum úkonů či rozhodnutí zadavatele, ovšem za podmínek stanovených v ZVZ.

Při posouzení dotčení žalobce na jeho právech v právě souzené věci je třeba odlišovat důsledky vyplývající z rozhodnutí žalovaného v případech, kdy je přezkoumáváno rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, od důsledků vyplývajících z rozhodnutí žalovaného v případech, kdy jsou přezkoumávány jiné úkony zadavatele než jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky.

V případech, kdy zadavatel rozhodne o tom, kdo předložil nejvhodnější nabídku, dostává se vybraný uchazeč do postavení vítěze zadávacího řízení a legitimně očekává, že s ním, poskytne-li zadavateli součinnost, bude uzavřena smlouva na veřejnou zakázku. Je-li takové rozhodnutí zadavatele předmětem přezkumu, pak se žalovaný nutně autoritativně vyjadřuje k tomu, zda zadavatel postupoval zákonně, vybral-li jako nejvhodnější konkrétní nabídku. Závěry žalovaného v rámci takového přezkumu se tedy mohou týkat právě otázky, zda se příslušný uchazeč měl stát uchazečem vybraným či nikoli, a tedy právě tohoto vybraného uchazeče, v jehož prospěch již zadavatel v zadávacím řízení rozhodl, se takový závěr nutně přímo týká.

Odlišně od právě uvedeného v případech, kdy jsou přezkoumávány jiné úkony zadavatele, tj. úkony předcházející jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, se žalovaný k tomu, zda zadavatel postupoval zákonně, vybral-li jako nejvhodnější konkrétní nabídku konkrétního uchazeče, autoritativně nevyjadřuje. Žalovaný se v rámci takového přezkumu nezabývá otázkou, kdo se měl stát vítězným uchazečem, nýbrž zabývá se jednotlivými kroky zadavatele, při nichž měl zadavatel respektovat zásady uvedené v ZVZ a jednotlivá pravidla předepsaná v ZVZ pro příslušný druh zadávacího řízení tak, aby zajistil co nejširší, férovou a transparentní soutěž o veřejnou zakázku; tedy mimo jiné vůči všem uchazečům stejně a veřejné zakázce přiměřené podmínky, za nichž lze o získání veřejné zakázky soutěžit. Jednotlivých uchazečů se však závěry přezkumu žalovaného v těchto případech přímo netýkají – v žádném ohledu nemohou prolomit či zpochybnit postavení konkrétního uchazeče, v jakém se nachází po rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky.

Byť tedy výsledek správního řízení před žalovaným v právě posuzované věci, který spočíval v závěru o porušení ZVZ (§ 56 odst. 7 písm. c/ a § 6 ZVZ) zadavatelem, pro žalobce znamenal, že se stal vítězem zadávacího řízení, které bylo zadáno v rozporu se ZVZ, neznamená toto rozhodnutí zásah do žádného jeho subjektivního veřejného práva. V daném případě navíc se žalobcem byla smlouva na plnění předmětné veřejné zakázky uzavřena. Výsledek správního řízení před žalovaným se tedy mohl dotknout veřejných subjektivních práv samotného zadavatele, ten ovšem žalobu nepodal.

Skutečnost, že přezkum jiných otázek postupu zadavatele v zadávacím řízení než jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky nezasahuje žádné veřejné subjektivní právo žalobce coby vybraného uchazečů, je ostatně vyjádřena právě v § 116 ZVZ, které upravuje okruh účastníků řízení o přezkum úkonů zadavatele před žalovaným. Jak již uvedl soud výše, žalobce neměl být účastníkem tohoto správního řízení, neboť předmětem správního řízení nebylo přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Žádných veřejných subjektivních práv žalobce se napadené rozhodnutí netýkalo a žalovaný se žalobcem jako s účastníkem správního řízení jednat neměl. Skutečnost, že se žalobcem fakticky jako s účastníkem správního řízení žalovaný jednal, z něj ovšem účastníka správního řízení nečiní, ani to neznamená, že by se v důsledku této skutečnosti napadené rozhodnutí žalobcových subjektivních veřejných práv dotýkalo.

Ze shora uvedeného tedy zdejší soud dovozuje pro posouzení důvodnosti žaloby následující dva klíčové závěry:

1. Žalobce nebyl podle § 116 ZVZ účastníkem správního řízení před žalovaným, přestože s ním žalovaný nesprávně jako s účastníkem správního řízení jednal.

2. Žalobce nebyl a nemohl být závěry, k nimž žalovaný napadeným rozhodnutím dospěl (tedy že zadavatel porušil § 56 odst. 7 písm. c/ a § 6 ZVZ a spáchal tak správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. a/ ZVZ), na žádném svém veřejném subjektivním právu přímo zkrácen, neboť žádného jeho subjektivního veřejného práva se tyto závěry žalovaného přímo nikterak nedotýkaly.

Z pohledu otázky důvodnosti žaloby se tedy právě uvedené závěry nutně promítají následujícím způsobem.

Jestliže žalobce namítá, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a že se žalovaný postupoval tendenčně, jedná se o námitky, které se týkají procesního postupu žalovaného ve správním řízení. Nebyl-li žalobce účastníkem správního řízení, nemohl se procesní postup žalovaného žalobcových práv nikterak dotknout, neboť žalobci práva účastníka řízení nesvědčila. Z tohoto důvodu nemůže být žaloba v této části důvodná.

Pokud žalobce dále namítá, že se žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí dopustil nezákonnosti, neboť v rozporu se ZVZ dovodil, že technický kvalifikační předpoklad je neurčitý, nepřiměřený a diskriminační, pak ani taková nezákonnost se žádného ze žalobcových subjektivních veřejných práv dotknout nemohla, neboť o žádném veřejném subjektivním právu žalobce, odlišně od veřejných subjektivních práv samotného zadavatele, rozhodováno nebylo. Žalobou tvrzeným způsobem tedy žalobce ani nemohl být na žádném svém veřejném subjektivním právu zkrácen, neboť žádnou přímou souvislost napadeného rozhodnutí se založením, změnou, zrušením ani závazným určením žádného žalobcova veřejného subjektivního práva nelze dovést. V této souvislosti nelze přehlédnout, že žalobce v žalobě fakticky argumentuje „za zadavatele“; uvádí, že zadavatel ZVZ neporušil.

Ze shora uvedeného tedy plyne, že nic z toho, co žalobce žalovanému vytýkal, se ve sféře žalobce nemohlo nikterak negativně promítnout - nic z toho se nemohlo dotknout žádného žalobcova subjektivního veřejného práva. Zároveň k tomuto závěru bylo zapotřebí dospět až podrobnější argumentací, tj. skutečnost, že nic z toho, co je žalovanému v žalobě vytýkáno, se ve sféře žalobce nemohlo nikterak negativně promítnout, nebyla bez podrobnějšího zkoumání zřejmá.

Jestliže zdejší soud interpretuje především již výše zmíněné rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č.j. 8 As 47/2005-86, v tom smyslu, že za takové situace nelze žalobu odmítat, byť by takový výsledek řízení před zdejším soudem podle názoru senátu, který nyní ve věci rozhoduje, lépe

odpovídal shora předestřené argumentaci, která se soustřeďuje na vysvětlení, proč se postup žalovaného nemohl žalobce dotknout, a samotnou žalobní argumentací se právě z tohoto důvodu již nezabývá, tak zdejší soud musel dospět k jedinému v úvahu přicházejícímu závěru, a sice že žalobu je třeba pro její nedůvodnost zamítnout.

Z právě uvedených důvodů tedy podle zdejšího soudu není žaloba důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. v celém rozsahu zamítl, aniž by se věcně zabýval jejími jednotlivými námitkami.

IV. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší. Ta by příslušela žalovanému, neboť ten měl ve věci plný úspěch. Soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek podle § 102 a násl. s. ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 25.11.2011

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová